

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2012. augusztus 23.
(csütörtök)

Földvári Tibor

EZÉKIEL JEL AZ ÚR KEZÉBEN

Alapige: Ez 24,15-27

Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Én most elveszem tőled hirtelen hallal azt, aki neked kedves, de te ne gyászold, ne sirasd, könnyedet se hullasd! Csak halkán sóhajtozz, ne gyászold úgy, ahogy a halottakat szokták! Tedd föl a fejdíszedet, és kösd a lábadra sarudat, ne takard el a bajuszodat, és ne edd a gyászolók kenyerét! Elmondtam ezt reggel a népnek; estére meghalt a feleségem. Másnap reggel a kapott parancs szerint cselekedtem. Ekkor a nép ezt mondta nekem: Magyarázd meg, hogy mit jelent az, amit előttünk csinálsz! Ezt feleltem nekik: Így szólt hozzám az Úr igéje: Mondd meg Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Én most meggyalázottá teszem szentélyemet, erősségeketek, melyre büszkék vagytok, amely nektek kedves, amely után vágyódtok; fiaitok és leányaitok pedig, akiket ott hagytatok, fegyvertől esnek el. Azt fogjátok csinálni, amit én csináltam: nem takarjátok el bajuszotokat, és nem eszitek a gyászolók kenyerét. Fejdísz lesz a fejeteiken, saru a lábatokon; nem fogtok gyászolni, sem sírni, hanem elsorvadtok bűneitek miatt, és csak sóhajtoztok egymás közt. Ezékiel pedig példa lesz számotokra: amit ő csinált, ugyanazt csináljátok ti is. Amikor ez bekövetkezik, akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, Úr vagyok! Hozzád pedig, emberfia, azon a napon, amelyen elveszem tőlük erősségüket, ékességüket, amelynek örülnek, amely kedves nekik és amely után vágyódnak, meg a fiaikat és leányaikat, azon a napon egy menekült jön hozzád, hogy hírt hozzon neked. Azon a napon megnyílik majd a szád, beszélni fogsz a menekülttel, és többé nem kell hallgatnod. Intő jel leszel számukra, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, te azzal köszöntöttél bennünket a Zsoltár szavaiból, hogy érezzük és lássuk meg, hogy te jó vagy. Megvalljuk Urunk, hogy ez igaz, isteni jószágodat, kegyelmedet, szereteted tapasztaltuk csak a mai napon is. Köszönjük, hogy ez adott erőt a munkánkat hűséggel végezni, ez jelentett feloldozást, amikor valamit elrontottunk, valamiben vétkeztünk ellened, vagy valaki más ellen. Köszönjük Urunk, hogy amikor rád tekintünk a te jószágodat az Úr Jézusban láthatjuk. Szeretnénk arra kérni, hogy mutasd meg nekünk ma is ki is vagy te számunkra. Kérünk téged, hogy a gyülekezet közösségében a mostani istentiszteleten is tel-

jünk meg annak az örömeivel, teljesedjünk meg Szentlelked erejével, aki te vagy a számunkra. Köszönjük, hogy ebben az örömben csakugyan meg tudunk maradni, ha bajok és nehézségek vannak éppen rajtunk.

Erre gondolva könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik éppen ilyen bajok miatt nem lehetnek most velünk. Kérünk, legyél a betegekkel, könyörülj azokon, akik lelkiileg elfáradtak, hadd tudjanak rád tekinteni. Köszönjük azokat, akik most pihennek, szabadságon lehetnek. Kérünk, adj nekik ne csak fizikai, de lelki felüdülést is. Áldunk Urunk, hogy mint gyülekezeti közösség lehetünk most együtt. Köszönjük, hogy imádkozhatunk téged, áldunk ezért a kiváltságért. Add Urunk, hogy hadd imádjunk téged haza menve is. Bármilyen körülmények között leszünk is, dicsőítse a mi életünk a nevedet és akik ismernek minket, lássák meg, hogy ki vagy te számunkra.

Ámen.

Igehirdetés

E bibliai történet magyarázása könnyebb bizonyára egy olyan lelkipásztornak, akinek még nincs felesége, mert talán jobban összeszorul az ember szíve, ha lenne felesége. De így is összeszorult, amikor napi csendességemben tegnap én olvastam ezeket a sorokat. Nagyon megdöbbenő ugyanis, ahogyan Isten szolgáját használni akarja abban a szolgálatban, amiben eddig is a Kébár folyó mellett, a babiloni fogságban. Különösen azt kell aláhúzni, mielőtt még megértenénk ennek az igének az üzenetét, hogy ezt a történetet is befolyásolja az a tény, hogy Ezékiel látta az Úr dicsőségét, annak formáját. Nemcsak látta, hanem láttatta is, amikor kijelentette Isten népének. Ez a dicsőséges látás az, ami az ő személyes életét is befolyásolta és a népe sorsát is, ahogy ez a könyve soraiból világosan kiderül.

Isten dicsőségének a látása és az Úrban való bizalma az, ami meghatározta Ezékiel addigi életét is és most is, a szeretett feleségének a halálakor, amit nagyon keményen él meg, de valóság.

Ma azt vizsgáljuk, hogyan mutatott az Úrra hűséges társa elvesztésekor Ezékiel, mint próféta, és milyen módon lett csodajellé, mintává kétszeresen is ennek az elviselésnek.

Ezékiel küldetése teljesítése során személyes életsorsában már máskor is hordozta azt, amit hirdetett. Gondoljunk arra, amikor különböző jelképes tetteket kellett végrehajtania, például hosszabb ideig kellett az egyik oldalán feküdvé lennie. Egy másik alkalommal emberi ganéjon sült kenyeret kellett volna ennie, de ott beszélt Istennel, kérte hogyha lehet ne kelljen azt tennie, így végül állati ganéjon sült kenyeret ehetett, jelezve, hogy amikor majd Isten népe ítéltetik, milyen sanyarú lesz a sorsa.

A mostani esemény, amiben utalnia kell a prófétai tettben, illetve az Úrtól kapott kijelentésben, mindenképpen rendkívüli esemény. Hallottuk a felolvasott rész elején, hogy Nabukodonozor seregei készülnek elfoglalni Jeruzsálemet és elpusztítani a várost, és a templomot is. Mindenképpen elérkezett tehát Jeruzsálem ostromának ideje és küszöbön áll a pusztulása. Ez volt az, amit a Kébár folyó mellett élő izraeli nép sem akart elfogadni, hinni és ezért maradtak kemény szívűek az Úr figyelmeztetésére. De most már küszöbön áll a pusztulás.

Ennek a rendkívüli eseménynek a prófétai kijelentése rendkívüli prófétai tetterre kellett, hogy Ezékielt ösztönözze és ez az esemény az, hogy az Úr hirtelen halállal elvette a feleségét. Kijelentette előre Ezékielnek, aki meghirdette a népnek és este be is következett a felesége halála. Ekkor kellett teljesítenie azt, hogy nem gyászolhatta szeretett társát a kor nyilvános gyászolása szerint és itt lett először jellé az ő viselkedése, tette.

Korábban, amikor ezt a szakaszt olvastam, a magyarázatot mindig onnan kezdtem vizsgálni, hogy mit érezhetett Ezékiel és a felesége, akár még a házasságukra is gondolva. Most viszont azt vettem észre és valójában az a hangsúlyos, és az ige egyértelmű üzenete, hogyan lesz a prófétának ez a tette az Úrra mutató. Nem az a kérdés, hogy a próféta személy szerint, vagy a felesége mit él át. Hogyan mutat Istenre és hogyan lesz jellé az, amit ebben a tragédiában átél Ezékiel.

Amikor a próféta a felesége halála után leírja ezeket a sorokat, bizonyóságot is tesz arról, hogyan élte át azt a tragédiát, hogy elvesztette a feleségét, mert az Úr elvette tőle. Valójában nehéz kimondani, hogy az Úr elvette tőle, de az ígében ez áll. Érdekes, hogy a Bibliában Isten szolgálja néha még ezt is át kell hogy éljék. Nagyon fontos, hogy noha nem mutathatta ki a kor gyászolási szokása szerint a fájdalmát, de természetesen a gyász rettenetes terhét ő is átérezte, csendben gyászolhatott. Átérezte annak a súlyát, amit a szeretett társa – a Károli fordításban „szemei gyönyörűsége” - elvesztése okozott.

Számára a döntő itt is, hogy ami történt, abban az Úr dicsőségét látta. Ahogy mindezt átéli ő is és a társa is, az Urat látja. Végig erről van szó. Amikor Isten is szól hozzá, a Károli fordításban két íme szó van. Isten így kezdi a kijelentést mondani: „embernek fia, ímé én elveszem szemeid gyönyörűségét”. Amikor a népnek is elmondja válaszát ott is szerepel az íme szó: „Mondd meg Izrael házának, ezt mondja az Úr Isten: ímé én megfertéztetem szenthelyemet”.

Az íme szó is jelzi, hogy mi a hangsúlyos, az a fontos, hogy lássa meg az Urat mindabban, ami vele történt, mert így tud az Úrra mutatni. Ezékiel ezt tette, a legnehezebb próbák között is bízott Istenben és a feleségével együtt engedelmesen követte az Urat, eszközök voltak Isten kezében, annak a bűnös népnek a számára, akik még mindig nem akarják elhinni, hogy Isten ítélete végérvényesen be fog következni és nekik meg kellene térniük. Azért következett be emberi szinten ez a szörnyűséges esemény Ezékiellel, mert a nép ennyire engedetlen volt az Úr előtt és Isten így akarta felrázni a népet.

Eszközök voltak az Úr kezében. Nemcsak a szavaival, de az élethelyzetével, sorsával is az Úrra mutatott. Ez azért fontos, mert tulajdonképpen az ő és felesége csendes engedelmissége, ahogyan átéli ezt a tragédiát, illetve a felesége halála bekövetkezik, ugyanolyan csendes engedelmisséget élnek meg, mint amit annak idején Ábrahám is megélt, amikor Izsákot kellett feláldoznia. Ábrahám sem igen beszélt, hanem tette azt, amit az Úrtól feladatképpen kapott, mert benne bíz. Nem régen olvastuk a Zsidókhoz írt levélben, Ábrahám úgy gondolkodott, hogy Isten a halálból is képes feltámasztani a fiát. A mostani történetben az a nehéz, hogy itt nincs happy end, hogy mégsem kell Ezékiel feleségének meghalnia, vagy nincs szó a felesége feltámadásáról, hanem abban kellett megélnie az Úrra mutatót, ahogyan a gyászt hordozta.

Isten szava, az Úr cselekvése határozza meg Ezékiel életét most is, nem mi-érteket mond, nem kezd el könyörögni az Úrnak, hanem csendesen engedelmeskedik, és ezzel mutat Istenre.

A bibliai történet így kezdődik: „és lőn az Úr beszéde hozzám”. Ezékiel tehát az Úr személye, szava szerint gondolkodik és cselekszik. Az Úr szolgálói a bajok és szenvedések között is az Úr személyét látják és láttatják. Ezért fontos, hogy az Úrra mutat. A hirtelen haláleset nem volt váratlan, bekövetkezett, megtörtént, de Ezékiel tudhatta, mert az Úr kijelentette.

Amikor mostanában a hírekben több balesetről hallottunk, egy jut most eszembe, amikor az M3-on olyan értelmetlen módon haltak meg emberek. A mi időnkben olyan sok hirtelen halál következik be balesetben, sokféle bajban, körülmények között és amikor ez hívő emberrel, netalán lelki szolgálóval történik meg, akkor a gyülekezet is elgondolkozik, hogy ez miért történt, miért pont vele. Ezékiel történetében nem az ő személye vagy érzései a döntőek, hanem ahogyan az Úrra mutat és amit az Úr akar ezzel kezdeni.

Jób is azt mondta a feleségének, hogy ő a rosszat is el tudja és el akarja venni az Úrtól. Mert Istennek mindig van terve, célja avval, ami az övéivel történik. Nagyon fontos, hogy az Úrra való mutatás csak akkor valósulhat meg a mi esetünkben is, amikor ennél talán könnyebb, noha mégis nehéz eseménnyel kell szembesülnünk az életünkben. Bár Pasaréten is volt már többször is hirtelen haláleset, amikor a gyülekezet, velem együtt sírt és nem értettük, hogy miért történt. De az Úr ígéje és személye határozza meg az ilyen esetünkben is mindig azt, ahogyan megéljük a hitünket, a belé vetett bizalmat.

Nekem annyira bátorító az Ószövetségben, az Ézsaiás 49-ben, amikor Isten az elhagyatottságát érző és az Úrtól való elhagyatottságát érző népet akarja bátorítani, akkor magáról az egyik legszemélyesebb jellemzőt mondja és nem atyai jellemzővel, hanem az anyai szeretet példájával mutatja be, hogy ki is ő valójában: „Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Íme, az én markaimba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.” Ez a prófécia is a babiloni fogságban szenvedő népnek szóló bátorítás akart lenni. Amikor ezt az ígét olvasom, igazából személyesen édesapám halála óta éltem át és élem át, hogy mit jelent az, hogy még a gyászban is – akármilyen nehéz – lehet az Úrra mutatni, illetve az Úrra tekinteni előtte. Ezékielnek nagyon fájt ami vele történt, nagyon keményen gyászolt, de azt is tudta, hogy az Úr mit akar vele, mit kell neki tennie, mert Istennek célja van ezzel.

Az első gondolat, hogy Ezékiel élete az egyik legnehezebb, legmélyebb pillanatában is mindenképpen az Úrra mutatott, azt kérdezi meg Isten Lelke által ígében keresztül, hogy vajon komolyan gondoljuk-e – amit az énekben is énekeltünk – hogy Istené legyen minden dicsőség. Komolyan gondoljuk-e, hogy az Úr dicsőségét látjuk-e minden helyzetben? Nemcsak akkor, amikor minden szép és jó, hanem akkor is, amikor lehet, hogy a hívő ember is sír, mert nagyon nagy tragédia történt, de tudom, hogy az Úr, az Úr.

Az igeszakasz végén kiderül, hogy az a bizonyos kétszeres jellé válása Ezékiel eme életsorsának, személyes élethelyzetének azért történt, hogy ne csak ő, ha-

nem a nagyon kemény szívű nép is végre eljusson arra a felszabadult állapotra, hogy megtudják, hogy valójában ki az Úr. Azért akartam azzal kezdeni, hogy Ezékiel látta az Urat, ő tudta, hogy ki az Úr. Itt is tudta, ezt élte meg és erre mutatott. De vajon a nép felismeri-e, hogy ki az Úr? Hogyan lett tehát csodajellé?

A 21.versben hallottuk – ahol ott van szintén az íme szó – Isten elmondja, hogy mit tesz a templommal, ami egyébként Isten számára is a szeme gyönyörűsége volt és a nép számára is úgy szintén, csak az volt a baj, hogy ez a templom átvette az Isten helyét a nép életében. Az épület lett már hangsúlyos, nem zajlott a templomban őszinte imádat, áldozás, az otthon maradottak súlyosan vétkeztek – olvassuk el a Királyok könyvét, a Krónikák könyvét is, ahol le van írva, mi mindent tett az otthon maradottak vezető rétege, a nép. Ebben a hamisságban keményszívűvé váltak a Babilonban lévő foglyok is, azt mondták, hogy a templom minden, mivel áll a templom – Jeremiás könyve 7. részében olvashatjuk – biztosan nem fognak elpusztulni, Isten majd csodát tesz, mert ez neki a kötelessége, hiszen ott a temploma. A foglyok is úgy érezték, hogy nemsokára haza mennek, és nem vették észre, hogy ez az egész gondolkodás arra a hamis alapra épül, hogy ők már nem az Urat látják Úrnak, hanem valami másban gyönyörködnek, más tölti be az életüket, nem hajlandók figyelni Isten szavára. Ezért kellett Ezékielnek is azt a kemény élethelyzetet átélnie, az Úr prófétájaként.

Egyre keményebben elutasították Istent, Ezékiel szavainak sem hittek a Kébár folyó mellett és az Úrnak valamilyen módon fel kellett rázni őket és így történt meg az, ami megtörtént. A kíváncsiságuk is leleplezi őket, mert látják, hogy valami rettenetes dolog történt és nem értették, hogy Ezékiel miért nem gyászolja a feleségét, nem láthatók rajta a gyász külső jelei. Érezték, hogy Ezékiel valamit majd biztosan el akar mondani. Tehát ami majd történik a templommal és Jeruzsálemmel, az annak a megértése miatti prófétai cselekvés is megdöbbenítő. A nép kíváncsi, nem akartak hallgatni a prófétára, de itt olyan meglepően viselkedett, hogy megkérdezték, hogy vajon mi akar ez lenni és Isten azt mondta Ezékielnek, hogy valóban ez a célja.

Elpusztul a templom, bekövetkezik a végső pusztulása és majd ti sem gyászolhattok nyilvánosan. Gyakorlatilag majdnem szó szerint elmondja Ezékiel a népnek, amit neki Isten mondott a felesége halála miatt. Nagyon fontos, hogy valójában a történetben nincs leírva, hogy mi miatt nem tudtak a templom bekövetkezett pusztulásakor nyilvánosan gyászolni. Hadd mondjam el, hogy a kommentár írók többsége ezzel kapcsolatban általában megnevez valamit, hogy valószínűleg emiatt nem tudtak nyilvánosan gyászolni. De nagyon fontos, hogy a történetben csak az a tény van leírva, hogy nem fognak ők sem gyászolni, hanem ehelyett – a Károli fordításból idézem – „Nem sírtok, nem jajgattok, hanem megrothadtok vétkeitekben és nyögve fohászkodtok egymáshoz”.

Ez egy nagyon kemény, negatív kijelentésnek tűnik, de valójában azt jelenti, hogy a nép rádöbben a vétkére. Nem elpusztulva rothad meg, hanem annyira áthatja őket a végük tudata, az, amit tettek, hogy szinte elpusztulnak lelki értelemben. Itt nem arról van szó, hogy Isten elpusztítja őket és meghalnak, hanem arról, hogy őszinte bűnbánatra jutnak. Nem a gyász nyilvános fájdalma, mert rádöbbenek arra, hogy ami elpusztult, a templom, tulajdonképpen az tartotta őket távol

Istentől. Azért nem az Urat követték, mert már nem ő benne bíztak, hanem valami más került a helyére; rádöbbennek arra, hogy elhagyták az Urat, nem tudják, hogy kicsoda az Úr.

Nagyon beszédes, hogy Isten azt hangsúlyozza nekik, hogy megtudjátok, hogy az Úr vagyok én. Kétszeresen szerepel itt az Úr kifejezés. Az egyik az, amit a Jahve nevéhez kapcsolódóan ismerünk, a másik pedig az Adonáj, ami az Úr kifejezés; Én az Úr vagyok, az Úr vagyok én, nem akárki vagyok. A nép ezt felejtette el és emiatt tértek el olyan szörnyű módon az Istentől.

Amikor a nép bűnbánatra jutott, akkor felismerte, hogy kicsoda az Úr és elsősorban nem a bűnbánat miatt, hanem – ez volt a második jel szerepe, amikor azt mondta Isten, hogy jön majd a jeruzsálemi pusztulásból megmenekült és az elmondja neked, amit tovább adsz majd a népnek, hogy elpusztult a főváros, elpusztult a templom és azon a napon megnyílik majd a szád és szólsz és nem maradsz tovább néma. Csodajelül leszel majd nekik és megtudják, hogy én vagyok az Úr. A 27. versben az „én vagyok az Úr” már csak a Jahve kifejezésben szerepel, itt már nem szerepel a másik, az Adonáj, mert előtte már Isten elmondta, hogy tudjátok meg, hogy én ki vagyok, az Úr vagyok. Itt a jel már nem az, ahogyan gyászolta a feleségét, hanem az, hogy nem marad többé néma.

Amikor Isten elhívta Ezékielt, akkor ő egy ideig néma maradt a szó szoros értelmében is. A „nem maradsz többé néma” arra vonatkozik, hogy Ezékielnek egészen a 24. részben leírt részig ítéletet kellett hirdetnie. Ő nem hirdethetett üdv ígéretet, mert a nép gonosz volt és nem akart hitre jutni. Ezékiel könyve 24. részével zárul a könyv nagyobb szakasza, 4. résztől kezdve húsz részen át ítéletes próféciák hangzottak. Az ige ilyen értelemben mondja, hogy néma volt Ezékiel, nem mondhatott semmilyen szabadítás ígéretet. Azt mondja az Úr, ha meghallod, hogy elpusztul a templom, onnantól fogva nem maradsz néma.

A folytatásból kiderül, hogy valóban Isten ígéje Ezékielen keresztül áldás ígéje, szabadítás ígéret. Ezt majd a 32. résztől kezdődően olvashatjuk. Senkit se zavarjon az, hogy a 25. résztől a 32. részig ítéletes próféciák vannak, mindegyik idegen nép elleni ítéletes prófécia. Ez a könyv szerkesztésekor azért volt, hogy először szólt az Isten ígéje az ő népe ellen ítéletképpen és ide helyezte az Úr kijelentésekképpen az idegen népek elleni ítéletet. De Isten népére vonatkozóan majd a 33. résztől kezdve folytatódik. Ott olvassuk, hogy jön a követ valóban és Ezékiel még a követ érkezése előtt Istentől meghallja, hogy jön majd a követ és amikor Ezékiel elkezd beszélni, sokkal könnyebb szakaszok jönnek, olyanok, amelyek már alig negatívak.

Miért térhetett meg a nép, mért tarthatott igazán bűnbánatot? Miért állhatott helyre Isten nagyon kemény szívű népe? Az első csodajel az volt, hogy Ezékiel maga is átélte, hogy a gyászában is csak csendesen, mert az Úrra tekint és nem kell nyilvánosan gyászolnia, mert ezzel is az Úrra mutat, mert ez a feladata és a népnek is rá kell döbennie, hogy ők sem gyászolhatnak nyilvánosan, mert Isten bűnbánatra vezeti őket. A másik csodajel pedig az, hogy amikor mindez bekövetkezett, Isten ígéje elkezdte a szabadítást hirdetni. Jellemző, hogy egyébként a nép teljesen összeomlott, s amikor meghallották, hogy elpusztult a templom, úgy érezték, hogy minden odalett. A történet szempontjából ez nem is baj, ne legyen reményük a templom épületében, az inkább pusztuljon el, ha az akar az istenük lenni. De ami-

kor Isten meghirdette a szabadítást, meghirdette a megoldást, a hazatérést Ezékielen keresztül is, akkor a nép egyszerre csak megismerte, hogy ki az Úr.

A „megtudjátok, hogy ki az Úr” kijelentés azért bátorító, mert nemcsak azt jelenti, hogy végre felismerik, hanem el is ismerik és teljes bizonyossággal hiszik is azt, amit Ezékiel már addig is hitt a feleségével együtt. Ehhez az kellett azonban, hogy a próféta az Úrra mutatott, rajta keresztül indította el Isten azt a szabadítást, amit a keményszívű népe életében véghez akart vinni. Ennek a történetnek a fényében azt kell mondani, hogy van, amikor Isten népe, a hívó ember néha azért szenvedhet értelmetlen helyzetben, tragédiával, mert Isten abban is meg akarja mutatni a nem hívők előtt, hogy kicsoda ő. Mert a nem hívőknek nincs istenük. Akik nem ismerik az Urat, azok a tragédiában, bajban elvesznek, nem tudnak ki-be kapaszkodni. Amikor pedig bekövetkezik egy hívó ember életében és az Úrra tudunk mutatni akármilyen nehéz helyzetben, akkor az Urat nem ismerők is fölismerek Isten szeretetét és kegyelmét.

Azzal kell befejezni, hogy az a kifejezés, amit Ezékielnek mondott Isten – „a te szemed gyönyörűségét” – számomra mindenképpen kiemeli, hogy valójában Istennek sem volt egyszerű, hogy ezt a fajta célt elérhesse, mert első olvasásra nem érthető Isten cselekedete, amikor elveszi a szolgája feleségét. Miért ilyen kemény az Isten, miért viselkedik így, miért nem talál más megoldást?

Sok miértet lehetne mondani, ha elkezdenénk hitetlenül tekinteni az Úrra. De aki az Úrra néz, az az Úr dicsőségét, Isten szabadításának a valóságát abban az Úr Jézusban látja, aki szintén az Atya szemének a gyönyörűsége volt; „Te vagy az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm”. Amikor a történetben ez a kifejezés van, hogy én az Úr vagyok és tudjátok meg már végre, hogy ki is vagyok én, az Úr, ez mindenképpen az Úr Jézusra mutat. Emlékezhetünk arra, amikor a Római levél 8. részében ott van az ismerős mondat, „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik az Istent szeretik minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” Ezután olvasható, hogy kik ők az Úr számára és azután a 31-32. versben: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk, aki az ő tulajdon fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk.” Ezután ez a kijelentés következik: elmondja, hogy senki sem szakíthat el minket Istentől; „kicsoda szakaszt el minket Krisztus szerelmétől, nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? Amint megvan írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat.” Számtalan tragikus, szenvedést jelentő állapot, amit a hitetlenek ha látnak a hívó ember életében, akkor azt mondják, hogy nekünk ilyen Isten nem kell. Hátha ezt adja az övéinek, akkor nem kell! De Pál apostol ezzel folytatja az igét: „De mindezekben felettébb diadalmaskodunk. Az által, aki minket szeretett.”

Ez a bibliai történet, Ezékielre gondolva ezt erősítette meg, Ezékiel hitte azt, hogy az Úr engem nagyon szeret. És Ezékiel is szerette Istent. Azért tette azt, amit Ábrahám is tett Izsák megáldozásakor, Ezékiel pedig a felesége halálával kapcsolatban élte meg mindezt. Mert átérezte ennek a terhét, de látta az Urat, és az Úrra mutatott. Ahogyan gyászolt, ahogyan megélte ezt az egészet és ahogyan eszköz volt az Úr kezében; látta az Urat, tudta, hogy az Úr kicsoda. „Mert meg vagyok

győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk, Jézus Krisztusban.”

Mert mi az Úr Jézusban látjuk az Isten szabadítását, megtartó voltát. Nagyon nagy ajándéka Istennek, hogy a legkeményebb szívű Isten népe is megtért az Úrhoz, mert Ezékiel a helyén volt. Ezt az igét hallva tekintsünk az Úrra. Hogyha most szép és jó minden, legyünk hálásak érte és ezért dicsőítsük őt, de ha akármelyikünknek most nehéz – mert ilyen is lehet, tragikus talán – akkor is az Úrra kell tekintenie. Velünk együtt, mert az Úr, az Úr marad és ő pontosan ezt akarja hangsúlyozni nekünk is. Adja az Úr, hogy ezért mutathassunk őrá, mi is hadd lehessünk jellé, mert az Úr Jézus jellé lett, az ő halála és feltámadása, az ő győzelme, az ő személye megmutatja, hogy ki a mi Urunk.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk áldunk azért téged, hogy bennünket nem próbálsz felettebb. Köszönjük Urunk, hogy az ilyen nehezebb bibliai történetekben is láthatjuk, hogy ki vagy te és láthatjuk hűséges szolgálodat. Áldunk azért, hogy Ezékiel is a helyén maradt és tudjuk mi is, hogy hazavitted és helyre állítottad népedet. Köszönjük a te szabadításod valóságát. Szeretnénk hálát adni, amikor csakugyan a gyászunkban mi is átéltük ezt. Nagyon fáj a hirtelen halál, nem értettük, mi miért történt és te mégis bennünket is megvigasztaltál, megerősítettél. Arra kérünk Urunk, hogy akik látnak minket, a nehézségeink között is valóban láthassák meg, hogy ki vagy te. Köszönjük neked, hogy az Úr Jézus is mindent átélt ebben a földi életben. Áldunk, hogy ő is megélte, hogy gyönyörködött benne az Atya és ő mégis elhordozta az ítéletet, érettünk is. Köszönjük, hogy az Úr Jézusért lehet nekünk is őszinte bűnbánatunk naponta és ő érte mehetünk mi is oda hozzád, amikor hozzád tértünk.

Bocsásd meg, kérünk, hogyha valaki, vagy valami más lett fontosabbá tenálad is. Urunk, szabadíts meg bennünket minden bálványtól, minden hamis Istentől. Kérünk téged arra, hogy merjük hittel vállalni a legnehezebb embereink között is a te isteni személyedet, szeretetedet. De köszönjük Urunk, ha akár a családban, a munkahelyen mindenki szeret minket és könnyű most az élet. Arra kérünk, hadd legyünk türelmesek, amikor várjuk a te szabadításodat mások életében. Segíts Urunk hűséggel imádkozni másokért. Köszönjük, hogy az Úr Jézus is ezt tette.

Most is imádkozunk Atyánk a népünkért, vezetőinkért. Kérünk téged arra, hogy adj a mi vezetőinknek bölcsességet a döntésekben, hadd lehessen a mi népünknek előre menetele. De kérünk, hogy népünk minden keményszívűségét vedd el, ha kell, lépj közbe keményen, Urunk, hogy megtérhessen hozzád a mi hitetlen népünk, hogy megtérhessünk hozzád.

Kérünk téged arra Urunk, hogy legyél azokkal a testvéreinkkel, akik betegek, kórházban műtét előtt, vagy után vannak és úgy érzik, hogy nagyon nehéz, tragikus a helyzetük. Erősítsd meg őket is, kérünk. Akik most gyászolnak közöttünk, a gyászban hadd tapasztalják meg azt, amit Ezékiel is átélt, isteni vigasztalásodat. Hallgasd meg imádságunkat, az Úr Jézusért kérünk.

Ámen.